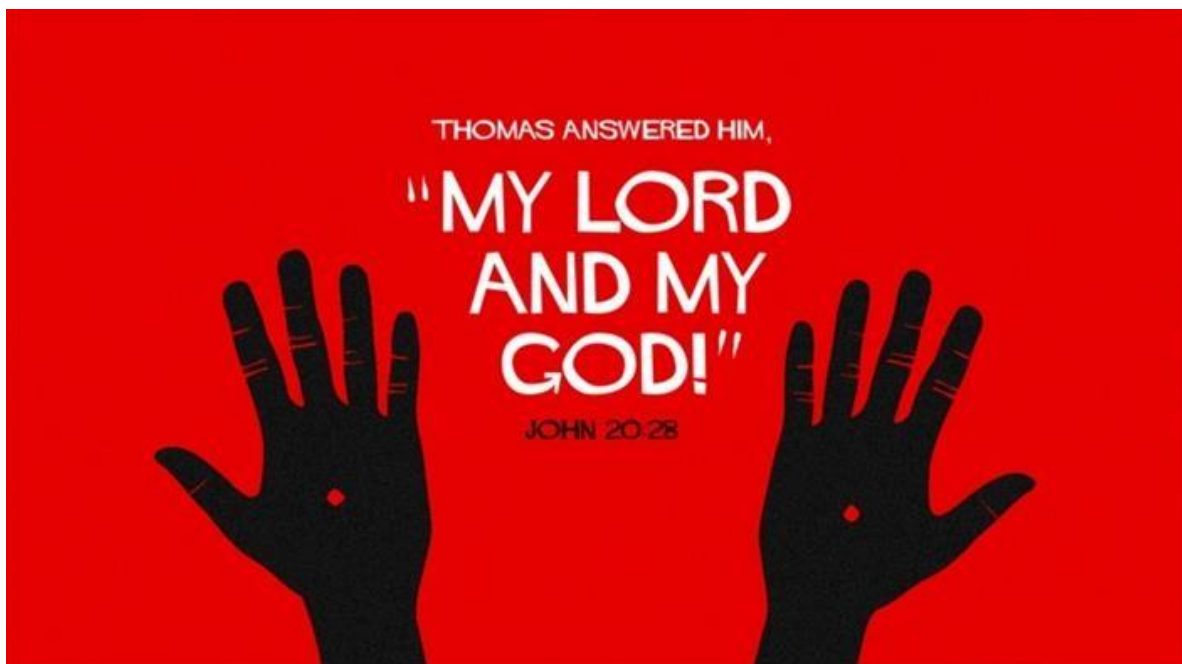

Dr. Literáty Zoltán tanár úr,
Sebestyén Katalin nagytiszteletű asszony,
és Dr. Lovas András István nagytiszteletű úr
részére

„Hiszem, ha látom”

Tamás története (János 20: 24-29)

Quasimodo Geniti
(Húsvét utáni első vasárnap)

beadja:
Ablonczy Áron
KRE-HTK - VI. évfolyam

Gazdagréti Református Gyülekezet
2016. április 3

Bevezetés

Voltaire, a nagy ateista filozófus mondta egyszer: "Ha Párizs piacán csoda történék, és kétezer ember jelenlétében menne végbe, akkor is inkább hinnék a saját hitetlenségemnek, mint kétezer ember szavának."

János evangéliumának 20. fejezetében 12 alkalommal fordul elő a látni ige, ebben a történetben pedig négyszer. Hangsúlyos, központi téma Jézus feltámadása után, Tamás történeténél is a látás. És talán nem csak Tamásnál, de a mi hitünkben, mindennapjainkban is megbújó kérdés, hogy a látás és a hit hogy kapcsolódik egymáshoz. Vajon Voltaire mondata igaz ránk is, általános igazság vagy sem?

Tomás történetén keresztül ezt kutassuk, azon gondolkodva, hogy a látás és a hitünk hogy függ össze, mi a kapcsolat a kettő között. Gondolkozzunk a prédikáció során közösen erről és három kérdést feltéve vizsgáljuk meg ezt magunkban:

- Miért vágyunk látni a hitben?
- Hogy reagál Jézus arra, aki nem lát?
- Mitől boldogok, akik nem látnak, de hisznek?

1.Miért vágyunk látni a hitben?

Tomás történetét meghallva legtöbbször két állítás jut róla eszünkbe. Az egyik, hogy sokszor hitetlennek emlegetik Tamást, a másik, hogy általában a kételkedő jelzővel illetik ezt a tanítványt. Ha mélyebben megvizsgáljuk ezt a történetet, akkor viszont közösen arra jutunk, hogy ez nem egészen így van. Vizsgáljuk hát meg.

Tomásban először is példaértékű, ahogy ragaszkodik Jézushoz. Az evangéliumokból tudjuk róla, hogy képes lett volna meghalni vele. Lázár feltámasztásánál említi, hogy ha Jézusnak meg kell halnia, ő képes és meghal vele együtt, sőt buzdítja a többieket, hogy ne késlekedjünk, induljunk is hamar. (Jn 11:16). Ég a tűz a szívében, rendkívül bátor, elkötelezett és hűséges a mestere iránt. Pontosan ezért töri össze Húsvét eseménye ennyire.

Ő komolyan vette és tudta, hogy Jézusnak ez a sorsa, talán ő vette a legkomolyabban, ezért is törte annyira össze a hír és talán ezért sincs ott a többi tanítvánnyal, mert inkább egyedül akart lenni ebben az állapotában.

Amikor pedig a többi tanítvány meséli, hogy látták az Urat, azt mondja, lerövidítve, hogy hiszem, HA látom. Meg akar győződni, hogy a mestere, akiért életét is adta volna tényleg életben van-e. Kétkedik, de azért, mert annyira fontos számára ez a személy, hogy látni akarja. Egyszerűen meg akar győződni, hogy valóban igaz ez az állítás. Tudni akarja, hogy az a személy, akit 3 évig követett, akihez kötődött, akiben mindene benne volt az utóbbi éveiben, arról meg akar győződni, hogy valóban él. Az is bizonyítja ezt, hogy használja a HA szócskát. Mert azt mondja, hogy mindezt elhiszem, ha láthatom. De látni akarom. Ha nem látom, nem tudok meggyőződni erről. Viszont nem tartja véglegesnek a kételkedését, csupán egy feltételhez köti.

Szerintem a sok címkével ellentétben pont nem negatív példa Tamás, hanem pozitív. Valaki, akiben ennyire égett a tűz. Valaki, aki maga is látni akar, mert minden meggyőződése eddig

ebben volt. Pár napja ez összeomlott és most újra van egy kis remény. Ezt a reményt akarja kis szikrából tűzzé csiholni.

Ha csak kételkedett volna, ha csak „Tamáskodna”, akkor utána se mondana feltétlenül egy hitvallást, hanem csak azt mondaná, hogy „jó, jóváhagyom, tényleg élsz, tényleg vagy, elfogadom, igaza volt a többieknek”. De nemcsak ez történik. Hitvallást tesz. Ráadásul az egyik első hitvallást teszi róla, hogy Ő az Úr, és Jézus maga Isten. Meggyőződni akar, azért mondja itt, hogy hiszem, ha látom.

Olyan Tamás, mint egy családtag, aki hallotta, hogy szerettét baleset érte, de azt is hallotta, hogy a szörnyű szerencsétlenséget mégis túlélte a számára annyira fontos ember. Hallja a hírekből, hallja másoktól, hogy túlélte, de látni akarja. És a végső megkönnyebbülés, a felszabadulás, az öröm, az igazi meggyőződés akkor következik be, ha látja, ha megfogja, megöleli a szeretett családtagját.

Tamás nem hitetlen, hanem egy bajba jutott, aki keres, választ, igazságot. Nem elutasító, hanem bizonytságot kereső ember. Ráadásul semmivel sem különb nála a többi tanítvány sem. Ők láttak és ugyanezért hittek, mert láttak. Tamásnak annyi a vétke, hozzájuk képest, hogy nem volt jelen.

Tamás azért akar látni, mert máshogy nem tud hinni.

Hasonlóan ehhez, azt gondolom, hogy jelenlevőként mi sem vagyunk sokkal másabbak. Sokszor nem tudunk hinni, mert nem látunk. Olyan sokszor és gyorsan félredobjuk a hitünket, felmentjük magunkat, azzal, hogy Jézus a hibás, mert nem látható. Látni akarunk. És a mai korban ez a látás nem feltétlenül ugyanaz, mint Tamásnál. Lehet, hogy fizikailag akarjuk látni, lehet, hogy a jeleket akarjuk látni, amiket ő tesz az életünkben. Vagy látni akarjuk, tapasztalni, hogy meghallgatja az imáinkat. Látni akarjuk, hogy van annak bizonyítéka, hogy létezik. Az élet értelme mögé akarunk látni. Látni akarjuk, hogy vezet minket az életünkben. Vágyunk egy meggyőződésre, érzésre. Talán a mai napon ilyen látásra vágyunk a legtöbbször a hitünkben.

És azt mondjuk, hogy, hiszem, ha látom. Ha pedig nem látom, akkor Ő a hibás, mert nem tapasztalható, mert nem egyértelmű, mert nem értem őt. Mert nem tudom, hogy hol van. Ha tudnám, hinnék benne.

De ezeknél az érveknél először is különbséget kell tenni. Különbség van a kifogáskeresés, kételkedés és meggyőződésre vágyás között. Az egyik esetben mi keresünk indokot, hogy azért nem hiszek, mert nem látom, nem tapasztalom, tehát a motiváció, hogy fel akarom menteni magam, a másik esetben (mint Tamás esetében) küzdök, és azért akarom látni, hogy meggyőződhessenek abban, amiben annyira reménykedem, ami az egész életem volt eddig is. Ebben az esetben az ember a hitét akarja igazolva látni, a másik esetben a hitetlenségében akarja megnyugtatni magát.

A jerikói vak meggyógyításáról szóló festményt vizsgálta egy festőművész és egy költő. A festőművész ezt kérdezte: “Mit látsz legkiemelkedőbbnek ezen a képen?” A költő így válaszolt: “Minden tökéletes, Krisztus alakja, az emberek csoportjai, az emberek arckifejezései, és így tovább.” A művész azonban máshol találta a festmény legkifejezőbb pontját: “Látod ott azt az eldobott botot?” “Igen, de az mit jelent?” “Nos, azokon a lépcsőkön ült a vak ember, bottal a kezében. Amikor azonban meghallotta, hogy Krisztus megy arrafelé, bizonyos volt benne, hogy meggyógyítja őt, ezért otthagyni a botját, mert úgysem lesz rá tovább szükség.

Odasietett az Úrhoz, mintha már látott volna. Ugye, milyen csodálatos kifejeződése ez a látás nélküli bizalomnak?"

Mi miért akarunk látni? Mi a mi indítékunk Istennel szemben? Vajon a kételkedéseinkkel csak gátat akarunk vetni, vagy tényleg azért teszünk fel egy fogós kérdést, mert érdekel minket? Ha tényleg érdekel minket, akkor kutassuk, nincs ezzel gond, de ha csak egy kifogás ez Isten ellen, akkor vizsgáljuk meg magunkat ebben az állapotban.

És miért nem vezet ez magában célra? Mert legtöbbször ezzel az indokkal, hogy látni akarok felmentem magamat, és Istenre hárítom a felelősséget. Ő nem tesz azért semmi, hogy lássak. Sokszor látni akarunk, de semmi mást nem teszünk ennek érdekében. Állok a pusztában, kezemet kitértem és azt mondom: Itt vagyok Istenem, látni akarok. De önmagában csak várom, hogy ő tegyen valamit, de én nem teszek semmit ennek érdekében. Így tehát kivonom magam és a felelősséget Istenre hárítom.

Tamás látni akart, mert az volt a hozzáállása, hogy kész vagyok hinni, itt állok, de győzzetek meg. Teszek érte én is, mert itt vagyok, akarom, de kell hozzá egy lépés a ti oldalatokról is, Jézus oldaláról is. Tamás azért akar látni, hogy meggyőződhessen, abban, amiben már eleve elindult, amiben már volt reménye előtte.

Amikor látni akarunk, akkor meggyőződésre vágyunk. Emberi tapasztalat az, sokszor átélem magamon, hogy keresztyénként, igen kapunk válaszokat, lehet sok mindent megértünk, de önmagában ez nem fogja betölteni azt az űrt, ami bennünk tátong, amikor Istenre vágyunk, amikor meg akarjuk őt ismerni jobban. Mert nem is tudja betölteni önmagában ezt az űrt. Egyszerűen azt csak a hit tudja betölteni és ez a hit nemcsak megéretésből áll, hanem egyszerűen feltétel nélküli elfogadásból is fakad, egyszerűen azért, mert **érzem, hogy igaz**. Ez a megfoghatatlan része. A nem láthatóval való megelégedés az az egyetlen dolog, ami nekünk elég lesz a hitünkben, ami megnyugvást ad.

De, ha ez ilyen nehéz, ha sokszor nem megy, ha sokszor nem megfogható, ha mi önmagunktól nem tudunk mit tenni, mert látni vágyunk akkor hogyan tovább? Akkor mit tegyünk? Bátorításként vizsgáljuk meg a következő kérdésünket!

2.Hogy reagál Jézus arra, aki nem lát?

Jézus nem lesz ideges, amikor Tamás nem tud hinni. Jézus tudja, hogy erre a tapasztalatra van szüksége. Úgy lép be az ajtón, hogy így köszön: „Békesség néktek”. Így köszön minden egyes megjelenésénél a tanítványoknak. Miért? Gondoljunk bele. Mert félnek! Mert egyedül vannak és bizonytalanok a jövőt illetően. Mert nem látnak, vezető nélkül maradtak, minden bizonytalan és nincsenek meggyőződve, hogy kit is követtek. De Jézus pont ezért, így köszön: Békesség néktek!

Erre van a legnagyobb szüksége mindegyik tanítványnak a bizonytalanságban. 8 nappal Húsvét után, ma is, amikor hallottuk a feltámadás történetét, de visszacsöppentünk a Húsvéti ünnepből a munkánkba, a tavaszi megfáradásba, a családtagok betegségének hordozásába, a gyereknevelésbe, akkor nekünk is üzenet ez a köszönés, hogy békesség néktek! Ez az egyik bátorítás. De rögtön folytatja Jézus. Odafordul Tamáshoz és ahelyett, hogy bármilyen megjegyzést tenne, megmutatja a sebeit. Mi történik a kételkedővel? Semmi! Nincs haragos megjegyzés, hogy „hol is ez a Tamás fiú?” / „Miért nem tudtál hinni?” Jézus békeséggel köszön

és odalép mindenkire úgy, ahogyan neki arra szüksége van. Ő közeledik, mert ő az egyetlen biztos pont.

Jézus jelen van és többször megjelenik. Értünk jött el, értünk halt meg, értünk támadt fel. Nem hagyja magára azt, aki meg akar győződni róla. Nem hagyja magára, aki vele akar találkozni.

Jézus hitet akar ébreszteni. Egész szolgálata révén és a feltámadásával is az Atyára akar mutatni. Itt is ez vezérli. Nem a büntetés, nem az - „elegem van belőled” - szereplő Tamás irányába. Nem felháborodik, hogy „háromszor elmondtam életemben, hogy feltámadok, negyedjére nem mondom el...” Nincs elege, szeretet vezérli és akarja, hogy Tamás higgyen! Jézus nem magáért támadt fel, nem magáért jött vissza, hanem továbbra is hitet szeretne ébreszteni. Az emberért jött, hogy a feltámadásában is az Atyára mutasson. Ezért reagál így. És azért is, mert szereti az embert! Maga Jézus, ugyanebben az evangéliumban kicsivel előbb mondja ezt a mondatot:

„Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb és senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” (János 10:28-29)

Tamás segítőtje a hitben maga a feltámadott Jézus Krisztus volt. Krisztus jelenléte, szavai, szeretete, sebei. Azt mondta, hogy ha meglátom az Ő sebeit és megérintetem az oldalát, akkor elhiszem, hogy feltámadt. Jézus válasza: semmi akadály. Jézus szeretettel közeledik, tudja, hogy szükségünk van rá, és aki igazán meg akar győződni, azt nem utasítja el.

Tamás becsületes. Aki így közeledik Jézushoz a maga hitetlenségével, az hamar hívóvé válik. Tamás őszinte és aki nem büszke a hitetlenségére, hanem mint tényt állapítja meg, hogy most éppen nem tudok más lelki állapotban lenni, nem akarom szépíteni a helyzetet, de hagyom, hogy meggyőzzetek engem valami jobbról, azt Ő az igéjével, szeretetével meg fogja győzni. Jézus feltámadt, átlép a bezárt ajtókon és közel lép szeretettel ahhoz, aki vágyik meggyőződni, vágyik látni őt. Végül pedig tegyük fel az utolsó kérdést is:

3.Mitől boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek?

Jézus Tamásnak mondja az utolsó boldog mondást. Boldognak mondja, mert Tamás valóban hisz és kimondja a hitvallását, amivel János zárni is akarja az evangéliumát. Attól boldog Tamás, hogy megbékél Jézussal. És ez nem feltétlenül a látásnak köszönhető. Tudja, hogy feltámadt, tudja, hogy bízhat abban, akiben előtte is bízott és tudja, hogy a bizonytalan helyzetnek ezzel vége.

Sokak felvetése, hogy ha látnánk, jobban tudnánk hinni. Jézus nem ezt mondja: Boldogok, akik nem látnak és hisznek. Miért? 1, Mert a boldogság nem a látásból fakad, hanem a hitből. Az pedig egy bizonyosság és bizalom afelé, akiről olvashatunk. Tamás látott, mi olvashatunk. Jánosnak pontosan az a célja ezzel az evangéliumzárással, mint ami Jézusnak volt a célja Tamás felé a sebeinek megmutatásával. Hogy higgyünk és életünk lehessen őbenne. Mi nem láthatunk, de olvashatunk bizonyosságokat, beszámolókat, tetteket, az evangéliumot. Nekünk ez az egyik, ahogy a láthatatlanhoz közeledhetünk.

DE lehet-e hinni látás nélkül és mitől boldogok, akik nem látnak, de hisznek?

Egy másik tanítvány, Péter, aki jelen volt ennél a történetnél, később a saját leveleiben így ír erről:

„Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.”
(1 Péter 1:8-9)

A későbbi gyülekezeti tagok sem látnak, és mégis hisznek. De hiába mindez a sok erőlködés, hiába sokszor a bizonyágtétel, sokszor még így sem megy. Még azáltal sem tudok közelebb kerülni Jézushoz, hogy ezt hallom, hogy olvasom az evangéliumot, és talán lehet nem is segít Tamás története se ebben. „Hiába látom és hallom ezt, nekem nem segít”.

És azt kell, hogy mondjam, hogy ilyen emberi erőlködésekből nem is fog ez sikerülni sosem. Nem is vagyunk képesek magunktól hitet ébreszteni. Nézzük meg még egyszer a történetünket. Tamás sem a tanítványok szava által hisz. Bár elindíthat bennünk valamit Tamás története, de Jézusban hinni csakis őáltala lehet. Tamás nem látni akar, hanem találkozni Jézussal elsősorban! Mástól nem várhatunk erre eszközt, megoldást, módszert. Hozzá lépni vele lenni, nem lehet máshogy, csak Jézussal. Tamásnak is csak akkor sikerült ez, amikor Krisztussal, a feltámadottal találkozott. Nekünk is csak akkor lehet megújulásunk, ha a feltámadott, valóban feltámadott Jézus Krisztussal találkozunk, benne és csakis benne újulunk meg.

Sosem lesz elég a megoldások keresése, a látható bizonyítékok, az okos válaszok tömkelege. Nem lesz elég, csak maximum egy kezdet. Jézust megismerni, elfogadni csakis vele lehet. Csakis általa. Ezért is mondom ma azt, hogy a legfontosabb mondanivalóm a mai napon, hogy Jézushoz lépj a kérdéseiddel, kételyeiddel, küzdelmeiddel és az örömeiddel is. Mert nem utasít el, mert csakis nála és általa találhatsz válaszokat és újulhat meg a hited. Csakis ő fog hitet ébreszteni benned, senki más. De a vágyakozás kell ehhez bennünk.

Attól boldogok, akik nem látnak és hisznek, hogy van egy meggyőződésük, bizalmuk és ezáltal megbékéltek Jézussal. És igazából a végére, ha igazán megértjük ezt a történetet, rájöhetünk, hogy nem is a látástól függ a hit. Nem a jelek várásától, nem attól, hogy tapasztaljuk-e vagy sem.

A pénteki kis IFI-n zárásképpen mentünk egy kört, és ezt a mondatot kellett befejezni: Hiszem, ha..... És mentünk szépen körbe, amikor is az egyik résztvevő ezt válaszolta. Hiszem, mert meghalt értem és megváltott. Nem azért hiszem, mert látom, mert tapasztalom, hanem, mert tudom, mert hiszem, hogy értem is meghalt.

A Jézussal való találkozástól, a vele való kapcsolatunktól függ a mi hitünk is. Ezért kérjük őt, ezért fohászunk hozzá és ne mástól várjuk a megoldást.

Ráadásul hadd emeljek ki még egy gondolatot. Egy barátommal beszélgettünk két hete és szóba jött Krisztus feltámadása. Valahogyan ez az ige is feljött és ő mondta: „Tudod Áron, szerintem pont sokkal jobb, hogy Jézus ma már nem látható. Amíg látható volt a földön, az emberek azt várták, hogy elérjen a falujukba, hallottak róla és szerettek volna vele találkozni. A személyes fizikai találkozástól vártak csodát, hatalmas tanításokat és minden emberfelettit. De ma, amikor Jézus már fizikailag nem látható milyen jó az, hogy azzal, hogy nem egy helyen van, mindenhol lehet egyszerre. És így tudjuk őt imádni a világkülönböző pontjain, tudunk

vele beszélgetni egy buszon, kérdést feltenni neki egy templomban, vagy közelebb lépni hozzá akár a gyülekezetben, vagy az otthonunkban.”

Jézus fizikai láthatatlansága talán még áldás is a számunkra.

Befejezés

Jézus mondja: Boldogok, akik nem látnak és hisznek! Boldogok lehetünk. De csakis ő elé állva, ővele találkozásként. Senki és semmi mással nem tudunk megújulni, csakis a feltámadott Jézus Krisztussal való személyes találkozás által.

Ámen